

ELIZABETH WINTHROP s-a născut în 1948 în Washington D.C. Provine dintr-o familie de scriitori – străbunica ei era poetă, străunchiul ei, președintele american Theodore Roosevelt, a publicat și el peste treizeci și opt de cărți, iar tatăl ei era jurnalist.

A crescut într-o casă veche, înconjurată de copaci și plină de cărți care i-au îmbogățit imaginația. Printre preferatele ei sunt *Mary Poppins* și *Cronicile din Narnia*, cărți care i-au influențat propriile scrieri pentru copii. Deși școala catolică unde învățase nu încuraja scrierea creativă, Elizabeth își petrecea timpul liber scriind povești și ținând un jurnal. A mers apoi la o școală cu internat în Connecticut, unde un profesor de scriere creativă a încurajat-o în pasiunea ei de a deveni scriitoare. În 1970 a absolvit Sarah Lawrence College, unde a studiat științe umaniste. Acolo, talentul i-a fost recunoscut de poeta Jane Cooper, care a îndrumat-o să scrie literatură pentru copii.

A lucrat ca reporter pentru *The Berkshire Eagle*, ca editor la Harper&Row, ca editor adjunct la Harper Junior Books, apoi s-a dedicat cu totul scrisului.

A scris peste șazeci de cărți pentru publicul de toate vârstele, dintre care cărți ilustrate (*The Biggest Parade*, *The First Christmas Stocking*, *Dumpy la Rue*), cărți pentru copii (*The Red-Hot Rattoons*, *The Battle for the Castle*, continuarea cărții *The Castle in the Attic*), romane pentru adulți (*In My Mother's House*, *Island Justice*), povestiri (*Golden Darters*, nominalizată la Premiul pentru cea mai bună povestire americană).

Cartea *Castelul din pod* a fost nominalizată la premiile Children's Choice, Reader Award, West Virginia Book Award Honor Book și a primit premiile Utah State Book Award Honor Book, Dorothy Canfield Fisher, California Young, Wyoming Young Adult Honor Book.

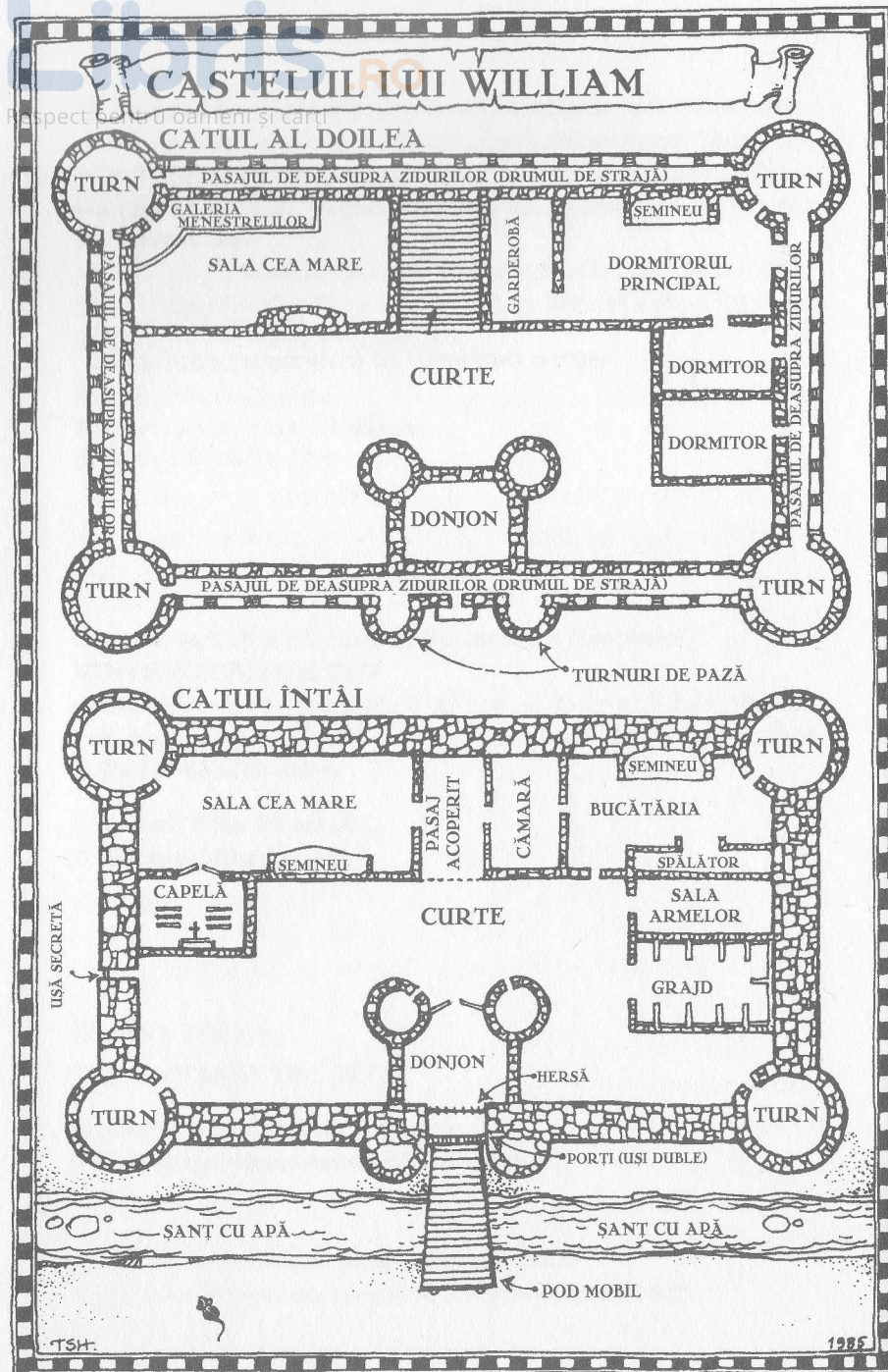
ELIZABETH WINTHROP

Castelul din pod

Ilustrațiile de la începutul cărții și titlurile capitolelor
de Trina Schart Hyman

Traducere din engleză de Mihaela Sofonea

ARTHUR

CAPITOLUL 1

Luni după-amiaza, doamna Phillips îl aștepta pe William în ușa bucătăriei. Intră tremurând ca un câine plouat și scuturându-și picăturile de ploaie de pe vârful nasului.

— Tot nu o pot face, spuse el.

Părea dezamăgită.

— Ce vrei să spui?

— A mai adăugat un salt înainte cu rostogolire în aer la finalul exercițiului de la sol. Nici nu apuc să ating pământul cu mâinile că deja simt că mi se înmoaie picioarele.

— Va trebui să te ajut să exersezi mai mult, spuse ea, întorcându-se iar spre chiuvetă. Este mult de lucru. Nu mai avem prea mult timp.

— Mai sunt șase săptămâni până la competiție, răspunse el, atârănându-și ponchoul care șiroia în cuierul de lângă ușă.

— Stai jos, William, zise ea. Trebuie să îți spun ceva.

Vocea ei era formală, distantă. El se așeză pe taburet și își șterse fața cu prosopul înmănat de doamna Phillips.

— Voi pleca la sfârșitul lunii.

— În vacanță?

— Nu. Pentru totdeauna. Mă întorc în Anglia și voi locui cu fratele meu.

— De ce? întrebă el.

— Poate că ți se pare o prostie, dar mi-e dor de casă. Chiar și după toți acești ani. Și ai crescut îndeajuns ca să te descurci singur.

Doamna Phillips locuia cu familia lui William de când se născuse el. Zece ani.

— Credeam că vei sta până voi crește mare, spuse el, continuând să răsucescă ideea în minte.

Părea că nu se putea obișnui cu gândul.

Ea se așeză la masă, în fața lui.

— Uită-te la mine.

Scutură din cap. Dacă se uita la ea, ar fi început să plângă.

— William, ai zece ani. Poți să ai singur grijă de tine acum.

— De unde știi? strigă el, împingând scaunul de lângă masă. Nu mă vei părăsi. Nu te voi lăsa.

Ieși în goană din încăpere înainte ca ea să apuce să mai spună ceva.

Doamna Phillips avea două lucruri la care ținea mult. Unul era fotografia soțului ei, ucis în al Doilea Război Mondial, iar celălalt era broșa rotundă cu perle a mamei sale. Când mergea acasă, la micul ei apartament din oraș, în weekenduri, lăsa aceste două obiecte acasă la William, unde credea că vor fi mai în siguranță.

— Când voi muri, William, spunea ea adesea, asigură-te că mă vor îngropa cu poza și broșa.

Sâmbătă dimineața, William le luă și le ascunse în cutia de pantofi în care își păstra colecția de pietre. Știa că doamna Phillips nu va pleca niciodată fără ele.

Trebuie să fi observat imediat că lipseau, pentru că primul lucru pe care îl făcea întotdeauna luni dimineața era să deschidă sertarul de sus al biroului și să le scoată de acolo. Când îl luă de la antrenamentul de gimnastică după-amiaza, îl privi vreme îndelungată fără să spună nimic. Era gata să mintă, dar ea nu deschise subiectul. Marți, tatăl său și doamna Phillips se opriră din vorbit în momentul în care el intră în bucătărie.

— Bună, spuse William vesel.

Doamna Phillips se întoarse fără să spună nicio vorbă.

— Bună, William. Ți-ai terminat temele? întrebă tatăl său, ieșind din cameră.

Mama sa avu prima curajul să îl întrebe direct. Îl punea la culcare miercuri seara, când deschise subiectul.

— Ai văzut poza doamnei Phillips? Știi, cea cu soțul ei, pe care o ține mereu pe birou? Lipsește.

— Nu, spuse William.

Își trase ursulețul peste față.

— Ei bine, te uiți după ea, te rog? Lipsește și broșa cu perle pe care i-a lăsat-o mama sa prin testament. Poate că i-a luat-o omul care a venit să repare cuptorul săptămâna trecută.

Mama lui continuă să vorbească, dar William nu asculta. De ce nu venea doamna Phillips să îl întrebe chiar ea?

— Aș vrea să nu plece, spuse băiatul întrerupându-și mama în mijlocul propoziției. De ce trebuie să plece?

— Îi este dor de Anglia, William. Acolo locuiește frațele ei. Când îmbătrânești, presupun că vrei să te întorci la familia ta.

— Dar noi suntem familia ei, nu-i așa? întrebă el.

— Atât cât se poate, însă nu suntem înrudiți, răspunse mama. Stă la noi de zece ani. Asta înseamnă foarte mult.

Se aplecă și îl îmbrățișă.

— Noapte bună. Ne vedem dimineată.

— Mamă? strigă el când ea se pregătea să iasă din cameră. Nu o să plece fără poză, nu-i așa? Mi-a spus că vrea să fie îngropată cu ea.

Mama se opri și se gândi un moment.

— S-a hotărât să plece, William. Cred că ar pleca și fără poză dacă va fi nevoită să o facă.

Vineri după-amiaza, după ce ajunsese acasă de la școală, William se strecură în camera doamnei Phillips și puse la loc poza și broșa pe birou. Când se întoarse, o văzu stând în ușă. Niciunul dintre ei nu rosti nicio vorbă vreme îndelungată.

— Credeam că te va face să rămâi, spuse el în cele din urmă.

— Mă gândeam eu că așa ai crezut, răspunse ea, întinzând brațele.

William își îngropă nasul în rochia ei proaspăt spălată. Plânse nițel. Ea îi îndepărtă părul negru de pe frunte, legănându-l în timp ce îl îmbrățișa.

William își înfrâna lacrimile în fața părinților, a băieților de la școală, chiar și în fața lui Jason, cel mai bun prieten al său, dar niciodată în fața ei.

— Ai o inimă blândă, îi spusese ea cândva, ca și când ar fi fost un motiv întemeiat pentru ca un băiat de zece ani să plângă.

El se desprinsese și își suflă nasul în batista de pânză pe care ea și-o scoase din buzunar și i-o dădu.

— Nu mă dau bătut. Mă voi gândi la altceva ca să te țin aici, spuse el.

— Bun, răspunse ea, râzând. Îmi place când bărbații se luptă pentru mine. Dar am și eu armele mele. Când te vei întoarce acasă luni, după școală, vei găsi o surpriză.

— Ce fel de surpriză? întrebă el.

— Una mare, spuse ea. Și nu am de gând să mai suflu nicio vorbă despre asta.

CAPITOLUL 2

Luni după-amiaza, William dădu buzna pe ușa din spate.

— Ai adus surpriza? întrebă el.

Își trânti ghiozdanul pe masă și începu să se plimbe de colo colo.

— Parc-ai fi un cal de curse gata să ia startul, spuse ea râzând. Sigur că da. Este în pod.

William dădu s-o apuce la fugă pe scările din dos, dar ea îl opri.

— Stai. Vreau să fiu cu tine când îl vezi prima dată.

— Bine, răspunse el. Dar grăbește-te. M-am gândit la asta toată ziua.

Doamna Phillips o luă înaintea lui. Când ajunseră la etajul doi, se opri în fața ușii podului.

— Acum, închide ochii și te voi conduce sus. Era prea mare ca să-l împachetez.

Își puse mâna în palma ei mare și brăzdată de cute și se lăsă condus pe ultimele trepte, de parcă ar fi fost un copilăș.

Când ajunseră sus, îl strânse de mână și îi dădu drumul.

— Poți să te uiți acum, William, șopti ea.

— L-ai adus, strigă el, privind în jos spre castelul enorm de piatră și lemn despre care îi povestise încă de când era mic.

— Este al tău, William. Ți-l dăruiesc.

— Pentru totdeauna? șopti el.

— Da. Este cadoul meu de rămas-bun.

— Atunci nu-l vreau.

Se așeză pe ultima treaptă, cu spatele la ea și la castel.

— Chiar dacă nu îl primești, tot voi pleca, William. Sper că nu voi fi nevoită să-l târăsc după mine înapoi în Anglia. Acum locul lui e aici, cu tine.

— De ce? întrebă William fără să se întoarcă.

— Nu ți-am citit degeaba *Regele Arthur și cavalerii Mesei Rotunde* în toți acești ani – îl împunse în braț, dar el nu răspunse. Nu este doar asta. Știi că ești persoana potrivită pentru a-l avea. Ai un suflet blând care crede în regulile cavalerismului. Dacă nu ai fi devenit ceea ce ești, William, nu ți-aș fi încredințat niciodată castelul. Nu l-aș da oricui.

Vocea îi era din ce în ce mai firavă, ca și când cuvintele se chinuiau să iasă la iveală și William se întrebă dacă avea să plângă. La ce se referea când îi spunea că are un suflet blând? Părea să-l creadă special sau nu știu cum. Lui nu-i plăcea că plângea cu prea multă ușurință și era mai mic decât ceilalți copii din clasa lui, dacă asta înțelegea doamna Phillips prin „bând”.

— Bine, arată-mi-l, spuse el.

— Să începem cu podul mobil, îi explică ea, înaintând spre o latură a zidului castelului. Trebuie să faci lucrul ăsta cum se cade.

Târându-se în patru labe, cu capetele apropiate, cercetară mai întâi zidurile de apărare ale castelului.

— Tragi de mâner pentru a coborî podul, spuse ea, vârându-și mâna înăuntrul turnului care străjuia intrarea. Apoi, acest lanț ridică hersa, grilajul acela metalic de dincolo de porțile duble de lemn.

— Știu ce este hersa, zise William.

— Voi ridica bârna de lemn care ține porțile închise, în timp ce tu te ocupi de lanț.

William își strecură mâna în turn și trase, simțind verigile lanțului alunecându-i înainte și înapoi între degetul mare și arătător. Grilajul de metal dispăru în zidul de deasupra.

— Bun, suntem înăuntru, spuse doamna Phillips. O să-ți fac turul locului.

Cu ochii și degetele, parcurseră primul cat mai întâi, deschizând uși de lemn și scrutând încăperile circulare din bastioanele exterioare, cuprinzând apoi cu privirea curtea care se întindea până la grajduri. Dacă își vâră capul în curte, William vedea grajdurile goale.

— Aceasta este sala armelor, îi explică doamna Phillips, deschizând ușița încăperii. Aici se țin armele.

Pe ziduri erau atârinate scuturi, lăncii și săbii.

— Ușile bucătăriei culisează. În stânga se află camera, unde mâncarea și băutura sunt ținute la răcoare, iar la dreapta, spălătorul, unde se spală vasele. Ușa din colț dă spre scările din turn, care urcă spre încăperile principale.

— Este șemineu în bucătărie, spuse William, încântat.

— În toate încăperile principale este câte unul. Uită-te la zidul cel mare.

Deschise poarta care dădea spre curte. Pereții care încadrau șemineul din marea sală de ceremonii erau acoperiți de tapiserii. Sus de tot, băiatul văzu galeria menestrelilor, unde cântau trubadurii și bufonii spre desfătarea lorzilor și a doamnelor care se ospătau dedesubt.

— Simți cercurile de metal de după colț? îl întreabă doamna Phillips.

El încuviință din cap.

— Dacă tragi de ele, se deschide ușa spre capelă. Se vede din partea asta, prin vitraliu.

Trase și, ca prin magie, ușa se deschise. Își trecu degetul peste dușumeaua rece de piatră.

— Acum, catul al doilea, spuse ea. Ambele turnuri din spate au scări care duc spre încăperile de la etaj și, totodată, în stânga și în dreapta, spre pasajul care traversează zidurile. Cele două secțiuni ale acoperișului se rabatează, continuă ea, ridicându-le și dând la iveală camerele de la etaj. Pe latura aceasta se vede galeria menestrelilor, iar jos, sala cea mare. În partea cealaltă e dormitorul principal.

— Ce este cămăruța de aici? întreabă William, strecurându-și degetul într-o crăpătură de lângă dormitor.

— Este garderoba, unde se țin hainele. Cele două camere de deasupra sălii armelor și a grajdurilor sunt dormitoare mai mici, pentru servitori sau copii. Se intră în ele prin dormitorul principal sau pe ușa din drumul de strajă, cum se numește, de fapt, pasajul de deasupra zidurilor. Și astfel se încheie turul oficial.

William înconjură castelul în patru labe. Își strecură un deget printr-un ochi pentru săgeți, suflă praful de pe scări și închise toate ușile. Într-un târziu se lăsă pe călcâie.

— Este minunat, spuse el. E o surpriză și mai frumoasă decât am crezut.

— Știam că o să-ți placă.

— Sunt cavaleri?

— Doar unul, răspunse doamna Phillips, scoțând o cutiuță din buzunarul puloverului. Păstrează-l pentru mai târziu.

— De ce? întrebă el.

— Este o tradiție de familie. Pe Cavalerul Argintiu trebuie să-l cunoști de unul singur. Tata a făcut la fel cu mine, îi explică ea, ridicând din umeri. Știi cum sunt, iubesc ritualurile.

— Bine.

Puse cutia în mijlocul curții, deși dorea foarte mult s-o deschidă. Dar probabil că avea dreptate. Pentru moment castelul era îndeajuns. Voia ca doamna Phillips să știe cât de mult îi plăcea.

— Castelul este cu adevărat minunat, repetă el.

Părea încântată.

— E timpul să luăm cina. Suntem doar noi doi astăzi-seară. Mama ta are ședință de comitet la școală, iar tatăl tău a plecat să vadă un sit.

— De unde vine castelul ? Mai spune-mi o dată, zise William la cină.

Când mâncau doar ei, stăteau întotdeauna în bucătărie. Perdelele în carouri, izul de drojdie al pâinii prăjite pe care doamna Phillips întindea pastă Marmite și nimbul de lumină, răspândit împrejurul lor de lampa cu abajur verde, îl făceau pe William să se simtă confortabil în casa mare și scârțâitoare.

Doamna Phillips nu se așeză pe scaun până nu puse totul la locul său pe masă: farfuriile, sarea și piperul, mierea pentru ceaiul ei, ketchupul pentru tăițeiii lui și siropul de ciocolată pentru lapte.

— Urăsc să mă ridic de la masă când mâncăm, spuse ea.

— Zici asta în fiecare seară.

— Vorbesc serios, de fiecare dată.

Își turnă niște miere în ceai. Spiralele aurii plutitoare alunecară în ceai, cerculeț după cerculeț.

— Legat de castel. Fiecare familie are propriile tradiții, care te conduc spre istoria familiei, spre alte timpuri. Alți oameni lasă moștenire Biblii, ziare sau rochii vechi de mireasă, din generație în generație. În familia mea, castelul. Vine de la străbunicul tatălui meu și poate chiar dinaintea lui, deși nu avem dovezi sigure – mușcă din pâine și mestecă gânditoare. Îți amintești când m-am întors în Anglia anul trecut?

William încuviință din cap, cu gura plină.

— Am găsit castelul în casa părinților, când făceam curățenie împreună cu fratele meu, Richard. Atunci l-am expedit în America.

— Din Stow-on-the-Wold, Anglia? întrebă băiatul, neratând nicio ocazie de a rosti numele acela caraghios.

— Acum a ajuns în Riveredge Lane, Southbrook, New York, în grija lui William Edward Lawrence, în formulă completă, cu pod mobil, capelă, sala armelor, galeria menestrelilor și un Cavaler Argintiu. Budinca de tapioca este în congelator. Eu spun pas astăzi-seară.

William strânse masa și clăti farfuriile.